

Το Αριστερό Ρεύμα, βασική δύναμη της Λαϊκής Ενότητας, μετατρέπεται σε πολιτική οργάνωση, με αριστερό σοσιαλιστικό προσανατολισμό. Το ΑΡ, το οποίο έδρασε για πολλά χρόνια μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ ως πολιτική τάση, συσπειρώνει αγωνιστές/στρίες του λαϊκού κινήματος, που αναζητούν ένα «εναλλακτικό σχέδιο ριζοσπαστικών αλλαγών».

Δημήτρης Γρηγορόπουλος

Το προηγούμενο Σαββατοκύριακο πραγματοποιήθηκε το ιδρυτικό συνέδριο του Αριστερού Ρεύματος (ΑΡ) ως πολιτικής οργάνωσης, ενταγμένης στη Λαϊκή Ενότητα. Το ΑΡ επί 25 χρόνια λειτουργούσε ως ιδεολογικοπολιτική τάση αρχικά στον ΣΥΝ, έπειτα στον ΣΥΡΙΖΑ και μετά το Σεπτέμβριο του 2015 στη ΛΑΕ. Το συνέδριο ενέκρινε την ιδρυτική διακήρυξη και το καταστατικό του μετασχηματισμένου σε πολιτική οργάνωση ΑΡ και εξέλεξε Κεντρική Επιτροπή. Με γνώμονα το βασικό κείμενο του συνεδρίου παρατηρούμε πως το Αριστερό Ρεύμα παραμένει δέσμιο των θεμελιακών ρεφορμιστικών αυταπατών του: της αριστερής κυβέρνησης σε συνθήκες συνέχειας του καπιταλισμού, του αστικού κράτους, των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών. Του ρηχού αντιμνημονιακού μετώπου «των ευρύτερων δυνατών αντιμνημονιακών προοδευτικών, δημοκρατικών και πατριωτικών δυνάμεων». Της αντιφατικής και άτολμης θέσης για την έξοδο απ' την ΕΕ. Της παραγωγικής ανασυγκρότησης εντός του καπιταλισμού, κ.ά. Θέσεις όπως αυτές αλλά και η επίμονη άρνηση του ΑΡ να αναγνωρίσει τις πολιτικές ευθύνες του για τον σοσιαλφιλελεύθερο κατήφορο του ΣΥΡΙΖΑ εύλογα γεννούν αμφιβολίες για το αν έχει κόψει ολοκληρωτικά τον ομφάλιο λώρο με τον συριζαϊσμό.

Αν και το ΑΡ αναπαράγει τη θεωρία των σταδίων με τη διάκριση της κυρίαρχης αντίθεσης («Ο διαχωρισμός μνημόνιο - αντιμνημόνιο διατηρείται και βαθαίνει») απ' τη βασική, ωστόσο, συνδέει την έξοδο απ' το μνημόνιο με «την έξοδο απ' την ευρωζώνη, τη σύγκρουση και ρήξη με την ΕΕ, με τους αγώνες και τη θέληση του λαού και την πάλη για ένα εναλλακτικό σχέδιο ριζοσπαστικών αλλαγών».

Ωστόσο, αυτή η θέση αντιφάσκει με τη «συγκρότηση ενός ευρύτατου πολιτικού και εκλογικού μετώπου», το οποίο θεωρεί αναγκαίο η ΛΑΕ και στο οποίο περιλαμβάνει όλες τις δυνάμεις της αριστεράς, αλλά ταυτόχρονα διευκρινίζει ότι «θα αναλάβει πρωτοβουλία για την προσέλκυση σ' αυτό το μέτωπο των ευρύτερων δυνατών αντιμνημονιακών,

προοδευτικών, δημοκρατικών και πατριωτικών δυνάμεων», χωρίς να προσδιορίζει ορισμένες τουλάχιστον απ' αυτές. Αν λάβουμε υπόψη ότι σ' αυτές τις δυνάμεις περιλαμβάνονται η αστικοδημοκρατική Πλεύση και το ΕΠΑΜ της «εθνικής» συμμαχίας, δυνάμεις με τις οποίες ερωτροπεί το ΑΡ και η ΛΑΕ, προφανώς θα συμπεράνουμε ότι: πρώτο, μέτωπο των αριστερών, ριζοσπαστικών αντικαπιταλιστικών δυνάμεων με τις αστικοδημοκρατικές και εθνικιστικές δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί (η προσομοίωση με το ΕΑΜ είναι ιδεοληπτική μεταφορά από άλλες ιστορικές συνθήκες) και δεύτερο, αν το Αριστερό Ρεύμα συμμαχήσει μ' αυτές ή ανάλογες δυνάμεις, «το εναλλακτικό σχέδιο ριζοσπαστικών αλλαγών», που ευαγγελίζεται, ανεξάρτητα από προθέσεις, θα μείνει κενό γράμμα.

Παράλληλα, το ΑΡ εμμένει στη στρατηγική της αριστερής κυβέρνησης σε συνθήκες συνέχειας του καπιταλισμού, του αστικού κράτους και των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών (και όχι στην αντίληψη της πιθανότητας μιας τέτοιας κυβέρνησης σε συνθήκες ρήξεων, κινηματικής έξαρσης και κλονισμένης αστικής κυριαρχίας), παρά την παταγώδη αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ και άλλων ανάλογων εγχειρημάτων. Για τη χρεοκοπία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ δεν φέρει την κύρια ευθύνη η πρόθυμη συναλλαγή («προδοσία») της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ με το ιερατείο των Βρυξελλών, αλλά η ανυπέρβλητη αδυνατότητα νίκης μιας αριστερής πολιτικής σε συνθήκες απόλυτης υπεροπλίας του εγχώριου και διεθνούς κεφαλαίου. Ακόμη και αν μια αριστερή κυβέρνηση δεν υποχωρήσει σ' ένα κατάπτυστο συμβιβασμό, ακόμη και αν έχει επεξεργαστεί ένα συγκροτημένο σχέδιο δράσης, αναπόφευκτα προ του συντριπτικού συσχετισμού υπέρ του κεφαλαίου θα υποστεί δεινή ήττα, εκτός αν υπάρξουν συνθήκες, όπως αυτές που προαναφέραμε.

Μάλιστα, η άρχουσα τάξη θα αξιοποιήσει αυτή την ήττα για να επιβάλει στις μάζες μιαν ακόμη αντιδραστικότερη πολιτική. Άρα, «σχέδιο ριζοσπαστικών αλλαγών» και αριστερή κυβέρνηση είναι ασύμβατοι όροι.

Το Αριστερό Ρεύμα παραμένει δέσμιο των θεμελιακών ρεφορμιστικών αυταπατών του: της αριστερής κυβέρνησης και του ρηχού αντιιμνημονιακού μετώπου

Θετικό βήμα, αλλά ανολοκλήρωτο και αντιφατικό, αποτελεί η θέση του ΑΡ για την ΕΕ. Το ΑΡ μιλά για «ένα ριζοσπαστικό αντιιμνημονιακό μεταβατικό πρόγραμμα με σοσιαλιστική κατεύθυνση και προοπτική» (αξίζει να τονισθεί πως είναι εξαιρετικά υποβαθμισμένες οι αναφορές στην κομμουνιστική στρατηγική) Αφού εκθέσει αναλυτικά αυτούς τους στόχους η κεντρική εισήγηση του ΑΡ καταλήγει στο εύλογο συμπέρασμα ότι ένα τέτοιο πρόγραμμα θα

συναντήσει λυσσαλέα αντίδραση απ' το κεφάλαιο. Σ' αυτή την αναπόφευκτη αναμέτρηση το ΑΡ φρονεί ότι: «Το δίλημμα εφαρμογή του μεταβατικού μας προγράμματος ή ακύρωσή του για την πάση θυσία παραμονή της χώρας στην ΕΕ θα έρθει εκ των πραγμάτων στην ημερήσια διάταξη και οφείλει να απαντηθεί με την έξοδο απ' την ΕΕ για την προώθηση των προγραμματικών μας δεσμεύσεων σε προοδευτικό και σοσιαλιστικό δρόμο». Αυτή η διατύπωση είναι βελτιωμένη. Μιλά ρητά για έξοδο απ' την ΕΕ, για την προώθηση ριζικών αλλαγών με κατεύθυνση τον σοσιαλισμό, χωρίς να συνδέει την έξοδο με ένα αμφίβολο δημοψήφισμα. Υπάρχουν όμως δύο προβλήματα:

Πρώτο, πάλι η σύγκρουση μετατίθεται στο μέλλον (η αναμέτρηση θα έρθει στην ημερήσια διάταξη) ή τουλάχιστον στη διατύπωση υπάρχει αμφισημία. Πρέπει να είναι καθαρό. Η προώθηση ριζοσπαστικών στόχων εξαρχής θα συναντήσει λυσσαλέα αντίδραση απ' την ΕΕ. Άρα εξαρχής από σήμερα και χτες, το κίνημα της ανατροπής πρέπει να ζυμώνεται με την αναγκαιότητα της σύγκρουσης με την ΕΕ.

Δεύτερο, με εξαίρεση αυτό το εδάφιο, ο στόχος της εξόδου απουσιάζει παντελώς απ' την εισήγηση, όπως και απ' τους λόγους και τα κείμενα του ΑΡ. Υπεισέρχεται λοιπόν η πιθανότητα, η βελτίωση αυτής της θέσης να είναι απλώς φραστική. Η εισήγηση επαναλαμβάνει αναλλοίωτη τη βασική θέση των ΑΡ-ΛΑΕ για «παραγωγική ανασυγκρότηση», υιοθετώντας μάλιστα την υπερφίαλη θέση ότι η κυβέρνηση της αριστεράς θα «πάρει υπό τον έλεγχό της τις βασικές λειτουργίες της οικονομίας»! Είναι όμως ουτοπία ή φενάκη ότι η άρχουσα τάξη και δη στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, θα ανεχθεί τέτοιες αλλαγές. Άρα, ή θα αποτύχει το εγχείρημα «του καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο» ή το ΑΡ θα κατακυλήσει σε μια σοσιαλφιλελεύθερη διαχείριση. Τα καλά του ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή!

Πηγή: **ΠΡΙΝ**